

1700

1. Berger, Fr. Gokhopedus: De tyrpanite.
- 2.^{aib.} Berger, Fr. Henricus: De nexu iurijurandi,
quo fideliter et subjectio continentur. 2 Exempl.
3. Berger, Fr. Henricus: De donatione principis.
4. Berger, Fr. Henricus: Dissertationem juridicam
de praecipuis Electorum prerogativis: ... submitlet.
5. Berger, Fr. Henricus: De sententia tacite alter-
nativa.
- 6.^{aib.} Schwan, Carol. Ernestus, Cio. baron, a: De privilegiis,
iis maxime, quibus renunciari non potest. 2 Exempl.
7. Heberus, G. Michael: In antiquarum legum inter-
pretatione Ceteram veritatis non dari ...
ostendunt.
8. Heberus, Georg. Mich.: De eo, quod interest
inter actionem ipso jure nullam, et opre excep-
tionis elidendam.
Heberus, Fr. Henricus:
9. Thiridates, sistens praeservationem principis
a veneno.

10. Horn, Leop. Hieronimus: Ordines iudicii Decemio:
benevolis lectori s. p. d. (ad orationem Joh. n.

^{nis] Balthasari Wenkeri, innotat}
11. ^{U. S. V. O. STUDII} ^{o kai JAVHATOS} ¹⁵
Lantensack, Fridricus Ignatius: De privilegiis literarum

^{in gente hebraea}
11. ^{De principibus historicis id est}
Loescher, Fr. Leop.: ^{causis rebus, ducibus etc., qui}
^{historiae operam navaverunt.}
12. Meelfuehrer, Martin Rudolph: De factis eruditio.

^{in orientalis}
12. ^{De Aegyptiorum ante Iosul-}
Schwarz, Fleisch, Cor. Sam.: ^{torio}
13. Schwarz, Carolus Ernestus, t. b. a.: Disputatio iuri-

dica, exhibens illustres aliquot quaestiones,
quarum maxime controversas.

14. Vater, Christianus: Machinae humanae
organa animalia in specie dicta.

15. Vater, Christianus: De venenis eorum tanquam
antidotis

16. Zeslich, Christoph Henr.: De το ανδρα γαρ ανθρωπον.

17. Zeslich, Christoph Henr.: An et licet in hominem
venothorum corpora?

ity

st
in

e;

300670.

Pr. 47. num. 15 ~~Pr. 47. num. 15~~

1700 10
12

ORDINIS JURIDICI
IN
ACADEMIA WITTEBERGENSI
h. t.

P. 270.

DECANUS,
CASP. HEINRICUS
HORN, J. U. D.

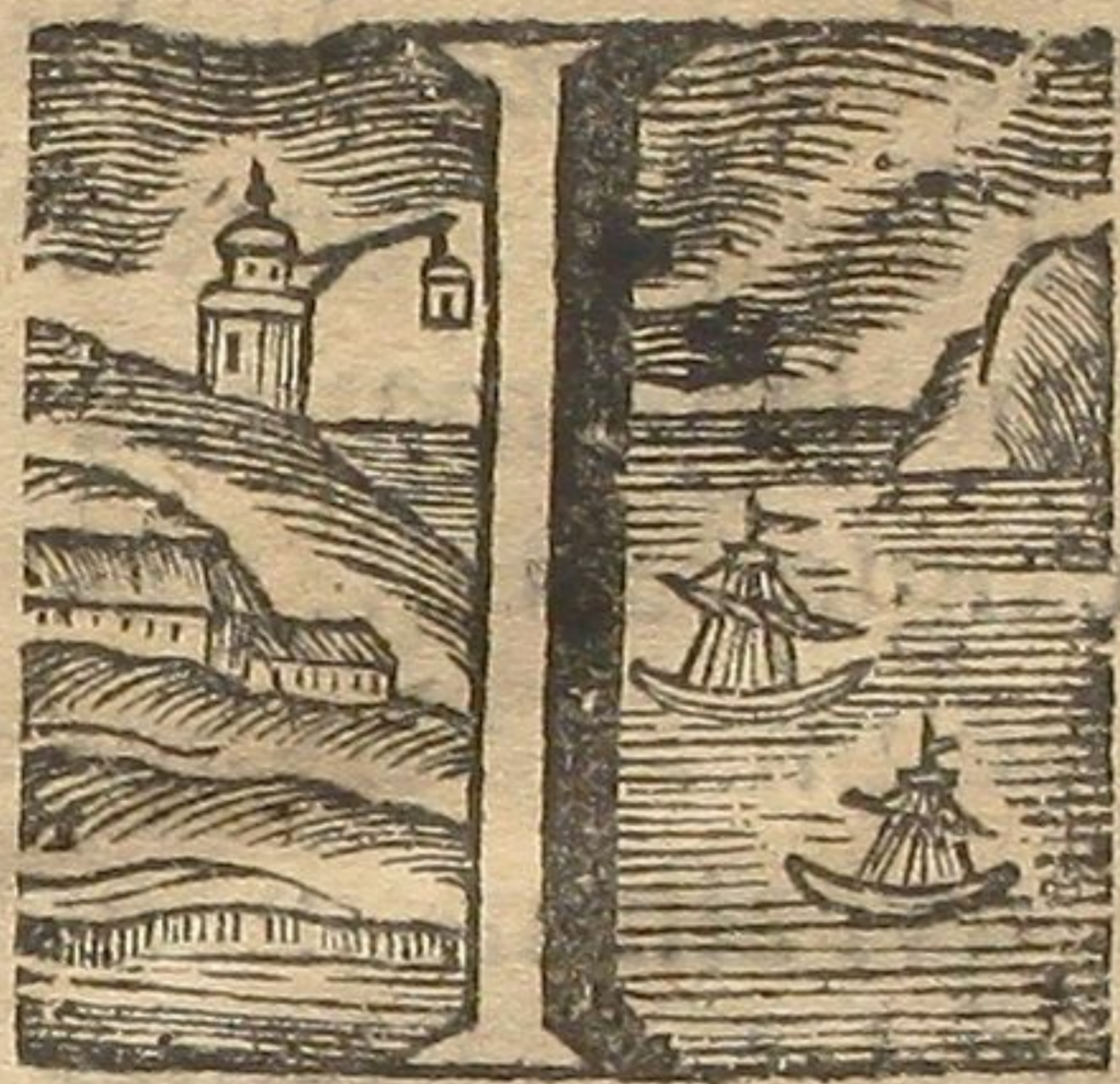
P. P. Elector. Cur. & Scabin. ac Judic.
Provinc. in Lusat. inferiore Assessor,

BENEVOLO LECTORI
S. P. D.

An legitima sit juris nat.

ORDINIS IURIDICI
IN
ACADEMIA WITTEBERGENSI
DE
DECANUS
GASP. HEINRICUS
HORN, J. U. D.
P. P. Elector Cur. & Scholae ac Judic.
Provinc. in Germania Altorf.
BENIGNOLO FACTORI
A. R. D.

Nstituens more majorum ea re-
 ferre, quæ ad res magna cum lau-
 de gestas nobilissimi ac egregii
 plane Candidati pertinent, præfari-
 que nonnulla a pulcherrimo argu-
 mento, de quo ipse solenni ritu ver-
 ba faciet, haut prorsus aliena, illius
 quæsitæ recordor, de quo inter nostros JCtos magna
 animorum contentione, multis in utramque partem
 conquisitis allatisque rationibus disceptari solet: *utrum*
scilicet portio illa, quam legitimam vocamus, at-
que illis personis, quibus aut vitam dedimus, aut
debemus, ex placitis Romana nomothesiæ relin-
quenda, juris naturalis præceptis contineatur?
 Hanc quæstionem qui affirmandam esse existimant,
 sententiam PAULI, quam libro singulari de portioni-
 bus, quæ liberis damnatorum conceduntur, expressit,
 in partes vocare solent, *rationem nempe naturalem*
quasi legem quandam tacitam liberis parentum
hereditatem addicere, velut ad debitam successio-
nem eos vocando &c. Huic jungunt PAPINIANUM,
 lib. 29. *Quæst. liberos natura simul, & parentum*
commune votum ad bona horum vocare existiman-
 te. Quibus nec JUSTINIANUS ipse, ut alia taceam, de-
 esse videtur, cum legitimam filii *debitum naturale* ap-
 pellet,

L. 7. §. 2. ff.
de bon. da-
mnat.

L. 7. in f. ff.
Si tabul.
test. nulla
ext.

L. 36. §. 2.

C. de inoffic.
testam.

Nov. 18. c. 1.

Nov. 1. pr.

pellet; atque non nisi τῆς Φύσεως πρῶτερον Ἰερα-
πενθεύσεως ad extraneas accedere permittat largitates,
imo νομιμὸν μέρος & liberis, & parentibus κατὰ τὴν
Φύσιν deberi diserte asseveret. Plerique tamen
ita temperant sententiam hancce, ut legitimam ex
naturalis juris regulis quidem peti exigique posse ve-
lint, quantitatem tamen ipsius jure voluntario civita-
tum definiri: quamvis & non desint, qui affirmantem
sententiam his limitibus includant, ut ad descendentes
saltem pertineat, non vero ad ascendentes porrigatur.
Reperiuntur tamen etiam, qui absque ullo discrimine
negandam esse quaestionem opinantur, sibi que & aliis
persvadent, omne illud, quod de legitima in LL. no-
stris civilibus cautum constitutumque est, nulla
naturalis juris necessitate, sed jure voluntario tantum
inniti, ea que omnia, quae a diversae sectae autoribus, ut
robur addant placito, allata, eo spectare, quod ista ju-
ris positivi dispositio praecipis juris illius, quod recta
ratio nos docet, non contrarietur. Ex harum senten-
tiarum diversitate diversa etiam illius quaestionis deci-
sio nascitur: num scilicet lege, vel statuto legitima
vel plane tolli, vel minui saltem possit? Quod si enim
ea tibi placeat sententia, naturali jure, quod praecipit
aut vetat, portionem istam deberi, fateri simul cogaris
ex necessaria consecutione confici, minime legitimam e
medio tolli posse, cum nulli humanae potestati fas sit,
illa jura, quae divina majestas ipsa constituit, voluitque
homi-

hominibus connasci, immutare. Sin vero adversam istam arripias opinionem, alia etiam hujus quæsitæ definitio prodibit. Porro, si existimes, illud saltem juris civilis esse, quanta hæc portio esse debeat, facile in illorum sententiam abire poteris, qui minui posse istam quantitatem lege, vel statuto arbitrantur. Mihi omnia hæc, quæ magno conatu afferri solent, atq; in controversiam vocari, non est animus excutere, nec præsens etiam institutum, quod paucis agendum esse postulat, concedit ac permittit. Illud tamen expendere paulisper atq; examinare in præsens visum est, quidnam illa *ratio naturalis*, quam PAULUS allegat, illudque, quod *naturam* & PAPINIANUS, & JUSTINIANUS vocant, sibi velit? Quod dum faciam, hoc simul veniet in lucem, utrum pro eo, quod *naturale jus* vocamus, debeant haberi? Quando itaq; PAULUS ad rationem naturalem provocat, atq; post illum reliqui ad naturam, hæc procul dubio illorum sententia est, hominem animal illud a supremo DEO præclara quadam conditione procreatum, atq; solum ex tot animantium generibus ac naturis rationis particeps, hac ratione & natura sua duce causas invenire allegareque posse, ob quas, licet lex positiva desit, fateatur æquum, vel justum esse, liberos & parentes bona a nobis relicta occupare, vel omnia, vel saltem partem illam, quæ legitima vocatur; iniquum vero, penitus has personas excludi a successione. Jam vero de causis istis, quas natura, vel ra-

tio naturalis suggerere nobis potest, sollicitum esse o-
 portet. Et primo quidem si quaeramus, cur PAULUS &
 PAPINIANUS liberis parentum hereditatem addi-
 cendam esse existiment, haec nobis in mentem venire pot-
 est ratio: non esse credibile illum, qui vivus bona mul-
 to interdum sudore, multisque vigiliis sibi acquisivit,
 cum vita decedendum, pro derelictis haberi, & in quem-
 libet occupantem transferri voluisse, sed eam potius
 ipsius voluntatem fuisse, ut ad illos transeant, quos ma-
 ximo amore, cum superstes esset, est amplexus. Hos au-
 tem, verisimile plane est, nullos alios esse, quam quo-
 rum communis cum illo est sanguis, inter quos tamen
 illorum ratio procul dubio potior habetur, qui arctissi-
 me & proxime cum illo sunt conjuncti. Qui, quae so,
 vero alii hi esse possunt, quam liberi? quibus vitam de-
 dimus, qui ex sanguine nostro proxime ortum ducunt,
 qui quasi partes sunt parentum, erga quos natura te-
 nerrimum amorem in nobis ingenuit: ut adeo na-
 turali quadam propensione studeamus *Ἰησαυ-*
εἶςεν iisdem, atque illorum causa multa incom-
 moda pati, ut res illis congeramus & conservemus, ut
 vitam suavius honestiusque transigere possint. Atque
 hac eadem fere etiam *Φυσικὴ γνώμολογία*, ut Theodo-
 retus loquitur, Apostolum PAULUM usum fuisse, non
 est ignotum. Equidem PAPINIANUS, non sic parenti-
 bus liberorum hereditatem debere, asserit, quos tantum
 rationem miserationis turbato mortalitatis ordine ad-
 mitte.

Tom. 3. p.

258.

2. Cor. 3. 14.

Gal. 4. 7.

mittere credit ad bona liberorum. Sed nec hic desunt rationes, quæ parentum causam fulciant, licet tantæ fortasse ac priores non videantur, cum vulgo amorem descendere, non ascendere, credatur. Quod si enim nos ipsi nunquam parentes facti, vel liberis, quos suscepimus, orbatifimus, sicque decedamus sine prole, quis, quæso, postea majori necessitudine nos tangit, quam parentes? Hos enim, ut ingrediamur in hanc vitam, ut hac luce fruamur, autores esse scimus, apud hos educati sumus, ab his bona sunt profecta, vel saltem semina eorum: atque adeo tot beneficiis nos devinctos habent, ut nisi omnem rationem exuere velimus, nemo esse possit, quibus majorem gratiam debeamus, & amorem. Quo posito conjectura non vana capienda est, decedenti hos potius, quam alios bonis, quibus jam non opus, frui placuisse. Sed cum hæc omnis ratiocinatio præsumpta quadam voluntate superstructa sit, palam est, omne suum officium eam perdere, si appareat, illum, qui vita excessit, aliam inire voluisse rationem, aliudque de rebus suis statuisset. Cur enim ad conjecturas confugeremus illisque crederemus erudendam esse voluntatem alterius, si de ista certissime nobis constat? quod certe si faceremus, omnium risui & ludibrio merito exponeremur. Quod si itaque noluit pater ad illos, quos genuit, bona devolvi; quod si noluit filius quicquam ex bonis suis relinquere genitori, aliosve uterque instituit heredes: quo jure bona posses-

na dicitur
arboribus, in q. by
sunt in p. m. s.
et vicia p. s. trans.
sunt e. r. q. m. s.
in nox. s. l. y. s. r.
m. s. arbor. s. r. r.
d. y. s. s. r. s. r.
in s. r. s. r. s. r.
q. s. r. q. s. r. s.
lib. r. s. r. s. r. s.
et r. y. s. r. s. r.

3010

possessore vacua aliis vero assignata, & tributa ab il-
lis poterunt occupari. Fuit nempe vivus rerum sua-
rum moderator & arbiter, liberrimamque habuit de
iisdem disponendi facultatem, quæ ex jure domini
fluit, atque etiam post fata suas exerit vires. Si
ad rationes, quas superius congesimus, confugas, ni-
hil illis obtinebis aliud, quam hoc, conveniens esse na-
turali rationi, bona parentum ac liberorum ad illos,
quos suscepimus, vel qui nos procrearunt, devolvi, æ-
quitate etiam hanc succedendi rationem se commen-
dare, durumque & mutuo amori a natura insito
quodammodo adversum esse, si a successione exclu-
dantur: ne utique vero id efficies, ut persuadeas aliis,
naturæ legem præcipere, ut bona necessario liberis
vel parentibus a morituro relinquuntur, vetareque
contrarium, atque vel omnimodo, vel ex parte saltem
adimere liberam statuendi facultatem, nisi alias af-
feras causas, quæ fortius stringant, atque tale nobis in-
dicent præceptum. Quales cum in medium produ-
ctæ non sint, consequens esse videtur, nec de parte illa,
quam legitimam vocamus, prædicari posse, istam na-
turali jure deberi, atque si forte nomine naturalis debi-
ti veniat, non adeo proprio usu verborum id fieri so-
lere. Quæ conclusio, uti quidem verissima est, ita ta-
men explicatione quadam indiget, ne forte argui pos-
sit falsitatis, atque cavillationis. Scilicet in hoc argu-
mento, quando de legitima quæstio instituitur, stu-
dioso

diōse fecernenda sunt necessaria alimenta ab aliis, quæ parte illa comprehenduntur. Quoad illas res, quæ alimenta necessaria excedunt, intelligenda est conclusio, quam laudavi; de iis vero rebus, quibus ad vitam sustentandam opus est, aliter plane sentiendum esse existimo. Postquam enim parentes causa sunt, effeceruntque ut liberi existant in hoc mundo, vitaque gaudeant, eo ipso quoque sese obstrinxerunt, ut quantum in se est, prospicere velint illis, quibus vitam dedere humanam, de his, quæ ad vitam naturalem ac socialem conservandam agendamque necessaria habentur. Quæ obligatio ex ipsa natura rei, & facto parentum satis superque sese prodit. Cum enim soboles sine necessariis subsidiis vitam servare nequeat, nemoque præter vitæ autores ostendi possit, cui onus illud jure deferatur, sicque vel toti, vel magnæ parti generis humani pereundum foret, ex facto generationis nihil aliud consequi potest, quam hoc, generantes his vinculis obligationis se ligasse. Quod si nolissent, abstinere debuissent a procreatione prolis, cui magna injuria fieret, si ideo tantum generata esset, ut alimentis destituta misere iterum periret. Rursus quoniam liberi vitam parentibus acceptam referunt, negareque non possunt, se ab illis tanquam effectus a causa dependere, non aliter etiam possunt, quin, licet nulla alia merita parentum in censum venirent, his reverentiam per omnem vitam se debere fateantur: quæ reverentia magnum

B

in

in modum læderetur, si liberi egentibus alimenta denegarent, parumque sic abessent ab illis, qui necarent, sanguineque polluerentur genitorum. Quæ ratiocinatio, cum ex ipsa natura rerum necessario fluat, talisque sit, ut aliud nisi implicancia, & destruentia se mutuo admittere velimus, dici affirmarique nequeat, nullum penes me dubium est, quin præceptum quoddam juris naturalis eadem nobis inculcet, illud scilicet & liberos & parentes nostros, qui ipsi se exhibere nequeunt, non tantum a nobis vivis alendos esse, verum etiam ex bonis, quæ fortuna dedit, tantum a morientibus relinquendum, ne egeant, pereantque fame, sed vitam honeste conservare, & transigere possint. Quo posito nemo facile ambiget, quin illa, quæ de legitima jus nostrum civile tradit, quatenus illi nempe alimenta in sunt, ad regulas juris naturalis debeant referri; hocque sensu verum, perfectum, & proprie sic dictum naturalis juris debitum appellandam esse. Patebit vero, puto, ex his omnibus maximopere cavendum esse, ne id, quod naturalis ratio suggerit, vel dicitur, statim jus naturale esse credamus, adeoque res confundamus diversissimas, quod quidem a multis, perperam tamen fieri, neminem, qui vel mediocriter in his studiis versatus est, latere potest. Namque sunt quamplurima, quæ ratio quædam naturalis svadet, quæ non repugnant etiam naturali juri, atque ad illud, ut loqui amant, per reductionem pertinent, nullo ta-

lo tamen præcepto vel affirmante, vel negante legis il-
lius connata nobis innituntur. Quæ ut fufius expo-
nam in præfens, opus non est, cum nobile hoc argu-
mentum alius occupaverit, qui data opera ex cathedra
nostra publice hac de re verba facere constituit, & de-
crevit. Est vero ille Excellentissimus Mathematicum,
quæ Inferiora dicuntur, Professor, Vir Nobilis-
simus, Amplissimus & Consultissimus Dominus
JOHANNES BALTHASAR VVERNHERUS,
Collega atque Fautor noster Honoratissimus, cujus
honori hoc quicquid est scriptionis consecrare, mihi
perquam gratum est, & jucundum. Ortus est ex ho-
nestissimis parentibus, patre quidem Amplissimo, &
de literaria re egregie merito Viro, LUDOVICO GO-
DOFREDO VVERNHERO, qui in Gymnasio, quod
Imperialis urbs Rotenburgum ad Tubarim alit, Recto-
ris & Professoris partes per multos annos maxima cum
laude implevit, & superstes, ætate licet provecta spar-
tam haut minori cura parique rerum successu exornat;
matre autem, ornatissima matrona apud OEHRIN-
GENSES loco in honore ac pretio habito oriunda. Ab
hisce pietate, & moribus est imbutus, atque ubi vis in-
genii apparuit, in scholam, cui pater præest, cultus ca-
piendi causa ductus, indolis non vulgaris, sed eximie
plane probitatem, clarissimis viris, LEHMO, GELT-
NERO, LIPSIO, Magistris publica autoritate docenti-
bus, atque præsertim Maxime Reverendo Ecclesiæ Ro-
ten-

tenburgensis Antistiti, SEBASTIANO KIRCHMAJERO, venerandi Senioris nostri, cui paucis abhinc diebus, publico ultimæ pietatis interprete Excellentissimo Candidato, iusta persolvimus, fratri, approbavit: quorum omnium, & hujus præcipue, qui primo loco nominandus fuisset, singularem affectum erga se, voluntatem & fidem grata mente recolit, & profitetur. Dum ita in Rotenburgensium Gymnasio adolevit, ipse pater alios sua institutione atque disciplina formans nullam occasionem erudiendi filii prætermisit, & prout ingenue hic fateatur, omnis scientiæ, qua instructus, fundamenta potissimum jecit. Etsi enim numerosa prole, & mascula quidem auctus genitor, e qua tres filii Ecclesiasticis muneribus conspicuis funguntur, quartus vero Lipsiæ sacris studiis operam navat; quos omnes sua institutione est dignatus: nullius causa tamen & ratio magis illi curæ fuit, quam hujus filii, quem maximo-pere fovebat, & tenerrimo amore amplectebatur. Quam ob rem licet studia illius scholæ decurrisset, nondum tamen a se dimittendum esse opinabatur, sed sua quoque manu ad altiores disciplinas, quas *μαθήματα* veteres Græci appellabant, proferendum ac deducendum, suaque opera omnimodo efficiendum, ne, quod Taurus adolescentibus sui ævi objectabat, repente illotis pedibus ad Philosophos deverteret, nec *ἀθεώρητος, ἀμυστος, καὶ ἀγεωμέτρητος* a se abiret. Postquam vero ablegandum filium censuerat, quantum hodie, perpendens, tum ad cultum civilis vitæ, tum ad solidam eruditionem consequendam, interfit, præter literas Græcas & Latinas, quæ apud doctos in usu habentur, Italorum & Gallorum calere linguam, ad peritissimum harum virum CRAMERUM Norimbergam eum misit, illique tradidit in disciplinam. Qua non sine fructu usus, jussu parentis Lipsiam, nobilissimum illud bonarum artium emporium adiit WERNHERUS noster atque ad celeberrimos viros, ALBERTI, RECHENBERGIUM, CYPRIANUM, SCHMIDIUM, MENCKENIUM

NIUM & WEIDLINGIUM se applicavit. Inter quorum sub-
sellia cum versaretur, eo pervenit, quo contendebat assidue,
& summo studio nitebatur, atque vires ingenii in omnibus
philosophiæ partibus palam testatus est, eaque re apud omnes
magnam sibi benevolentiam conciliavit. Dum vero ita stu-
dio & amore sapientiæ detinetur, non potuit illum latere
nova illa philosophandi ratio, quam hoc nostro effœto jam se-
culo RENATI CARTESII, sagacissimi Galli, subtile ingeni-
um produxit, quamve ut fieri assolet, alii summis laudibus ex-
tollunt, omnibusque modis sequendam existimant, alii vero
maximopere detestantur, atque ceu pestem fugiendam esse as-
severant. Ut ergo, quid CARTESIANA ista philosophia in re-
cessu habeat, penitus cognoscere, atque jurene, an injuria tan-
tis laudibus extollatur a quibusdam, apud quosdam autem tam
misere vapulet, recte judicare posset, celebrem ejus docto-
rem PETERMANNUM, Medicum præstantissimum sedulo
audivit, atque illo auctore in hujus doctrinæ interiora pene-
travit. Convertit postea facultates ingenii ad sacri studii di-
sciplinam, quorsum propensio quædam gentilitia quasi trahe-
bat, licet non ignarus legali scientiæ se a parentibus dicatum
esse. Frequentavit autem B. CARPZOVII, quem ereptum
sibi Ecclesia orthodoxa vehementer dolet, atque reliquorum,
quos Lipsia habet, exquisitissimorum Theologorum scholas,
ac in illis tantos profectus fecit, ut quam plurimi, quorum
nonnulli sacris Ecclesiæ ministeriis majoribus hoc tempore
funguntur, ab illo his rebus institui peterent, quibus operam
suam haut denegavit, verum cum KÖNIGII, BAYERIQUE
Positiones interpretaretur, eorum studia & conatus multum
juvit. Sed cordi tamen fuit genitorum desiderium, quod
tantum apud eum potuit, ut præter omnium, qui ipsum nove-
rant, opinionem, voluntatem, quam præ se ferebat, mutaret,
illorumque satis faciendum esse votis, quibus vitam & omnia
debet, pie & recte arbitraretur. Non tamen eum pœnitet,

nec poenitebit unquam, rebus Theologicis vacasse, cum optime intelligat, religionis colendæ disciplinæ cum juris arte haut male convenire, & neutram alterius ope carere posse, summisque Ictis, CARPZOVIO, ZIEGLERO, BRUNNEMANNO, aliisque celebritatem famæ & immortalitatem nominis id potissimum conciliasse, quod sacrorum scientia non leviter & perfunctorie tincti fuerint, sed penitus imbuti. Tradidit itaque se Jurisprudentiæ, ac excellentissimos Ictos, CARPZOVIVM, ITTIGIVM, MYLIVM, ECKOLTVM, MENCKENIVM sectari cœpit: atque assiduus fuit celeberrimi SCHWENDENDÖRFFERI auditor, Icti profecto acumine ingenii, longissimoque rerum usu, nec Papiniano, nec alio, sive veterum, sive recentium inferioris, cujus prolixum favorem expertum se esse gaudet & gloriatur. Sub his doctoribus mox eo magis ac feliciter in vastissimo alioquin juris studio profecit, quod omnibus subsidiis, quibus opus, instructus aggredere illud, jamque multum temporis in eruendis istius juris præceptis, quod connatum nobis est, consumpsisset. Ne vero illarum rerum, quæ in foro aguntur, esset imperitus, nesciretque, qua ratione causæ coram illis, qui tribunalibus præsunt, orarentur, BARTHIVM, nobilem & eruditum causarum Patronum, accessit, atque ex illo fori usum didicit ac cognovit. Lauream philosophicam ambivit, ut occasio non deesset in publicum prodeundi, eamque facillime adeptus est. Quo facto in virtutis & gloriæ campum descendit, & in certaminibus eruditis pulchre, atque in cathedra plusquam tricies Præses stetit, & de rebus difficillimis & abstrusissimis verba conseruit, disciplinasque philosophicas, jus omnibus populis commune, civile etiam juvenes ad eum confluentes magno omnium applausu docuit & approbatione. Propulit vero illum excelsum ejus ingenium ad excolendam rerum mathematicarum reconditam artem, quam dum singulari industria scrutatus est, innotuit illustribus viris, atque

tum

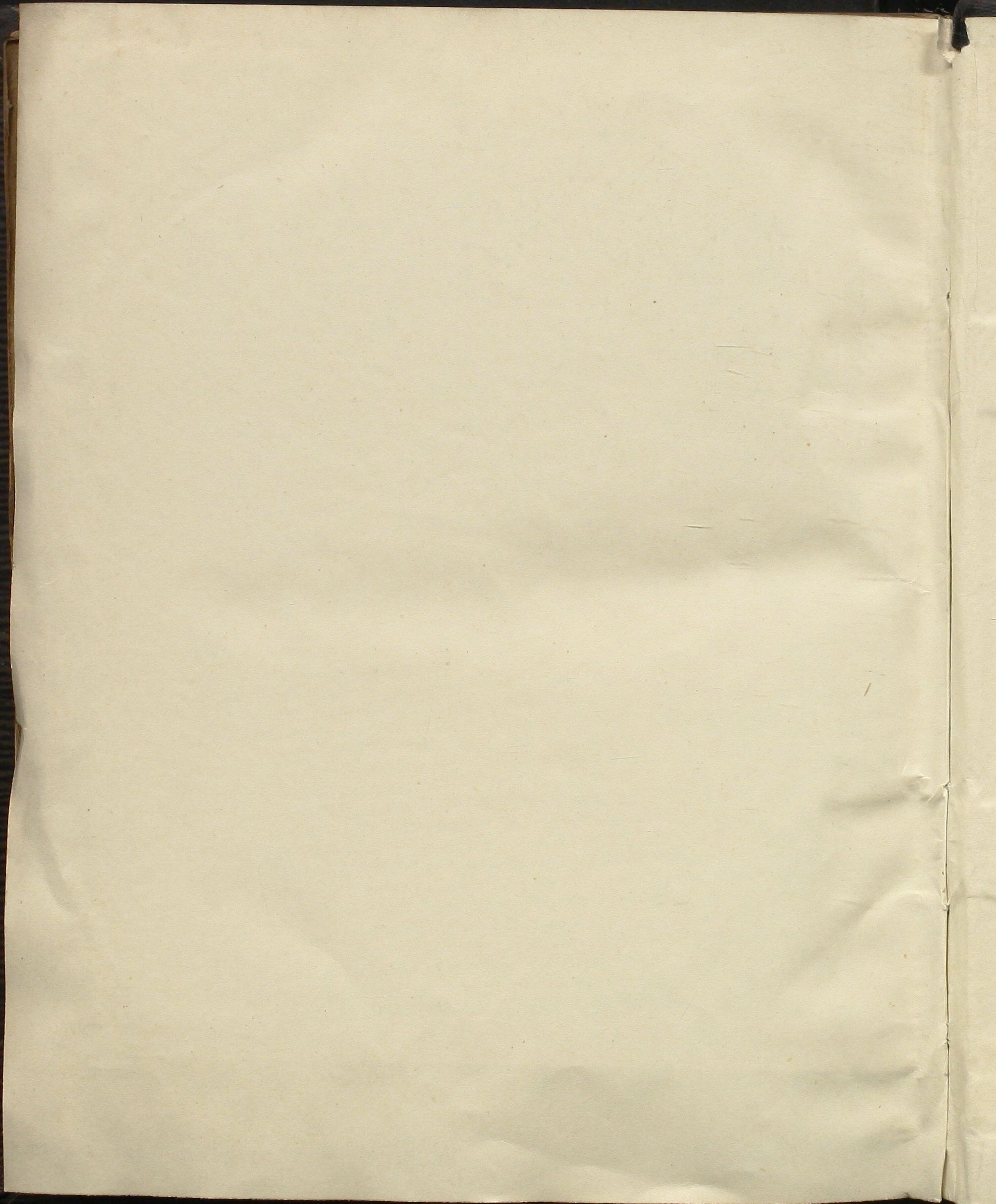
tum ob alia quamplurima merita, tum ob summam & exactissimam rerum mathematicarum scientiam toto orbe celebratissimis viris, & primo quidem TSCHIRNHAUSIO, postea etiam LEIBNIZIO, & denique KOCHANZKIO, Consiliario ac Bibliothecario Regio in Polonia: quorum singularis favor atque literarium commercium, quo ipsum dignati sunt, quantum fructus & honoris attulerit, verbis exprimi vix potest. Et si vero Lipsia ita illum egregie exornabat, ordoque Sapientum de loco apud se, quem bina disputatione meruerat, agebat concedendo, omnesque existimabant, ipsum Lipsiam etiam exornaturum esse: subito tamen contigit casus, quo compensatione quadam illius, quod ista urbs nobis abstulerat, Wittebergæ nostræ concedebatur. Postquam enim anno superiore MARTINUS KNORRIUS, Mathematicus excellentissimus magno omnium dolore fato apud Lipsienses functus erat, locusque ejus apud nos vacabat, dignus visus est, qui provinciam istam capefferet, atque S. R. Majestati ab Academia ex veteri more cum aliis ea, quæ decet, religione sisteretur. Cumque Illustris TSCHIRNHAUSII juvaretur suffragio, ac testimonio omni exceptione majore, factum est, ut Potentissimus Princeps a WERNHERO juberet spartam istam occupari. Quæ parta dignitate acrius in res mathematicas incubuit, atque tum in publico acroaterio, tum intra privatos parietes nobilem illam scientiam, quæ ad summum fastigium hodie ascendit, aulisque Regum & Principum familiaris est, felicissime tradidit juventuti, quæ fructum hujus Institutionis uberrimum cepit, & majorem indies expectat. Dum vero hæc, quæ muneris ratio exigit ac postulat, recte & ordine egit, ne utiqvam passus est, a Jurisprudencia se divelli, quam non inimicam Mathesi expertus est, verum operam & auxilium ejusdem sapius expetentem. Namque juvenibus non obscuri generis, sed nobili & honesto loco natis, fidei ejus concreditis artis æqui bonique fontes aperuit, multumque operæ impendit, ut principiis

piis præceptisque idoneis scientiæ justi & injusti imbuerentur. Ut vero Parentum aliorumque vota plenissime expleat, & quanto cultu Themidis sacra prosequatur, publice ostendat, ad honores quos illa tribuit, constituit adspirare, atque hanc ob causam apud nostrum Collegium nomen suum est professus, eaque petere non dubitavit, quæ præstari solent. Gratulati sumus nobis de tali Candidato, quem in ordine Professorio Collegam habemus, cujusque eruditio & dexteritas ex iis, quæ tum Lipsiæ, tum hoc in loco sub oculis omnium gessit, nemini ignota, sed omnibus notissima habetur. Cum ad colloquium congressumque nuper pervenisset, mira alacritate dotes ingenii exposuit, atque omnium expectationi abunde satisfecit. Jam publica in luce ex decreto Ordinis illa acturus, suscepturusque est, quæ sapiens antiquitas a Candidatis juris fieri jussit, ac voluit. Habebit autem crastino die hora IX. antemeridiana solennem orationem, atque, *Quantum intersit, rationem naturalem & jus natura recte discerni, si de legibus civilibus judicium ferendum*, graviter & copiose exponet; a meridie vero hora II, in L. I. D. d. *Fid. Instrum.* operam collocabit interpretanda. Non existimo, multis verbis mihi opus esse, ut auditores conciliem Oratori, cum persuasissimum mihi sit, & dignitatem personæ, & peritiam ac suavitatem illius dicendi id efficere posse, ut omnes vel ultro, & non rogati etiam veniant auditum. Precor tamen Magnificum Academiae Rectorem, Perillustres Barones, Patres etiam, ac Cives Academiae omnes, eo, quo par est, cultu, observantia, & studio, ut certissime credant, benevolentiam istam, quam honorifica illorum præsentia secum fert, egoque decenter peto, & exopto, non tantum Consultissimum Candidatum, verum etiam Ordinem nostrum grata mente agnitorum esse, operamque daturus sedulo, ut omnes intelligant, nos, qui artem æqui & boni profitemur, in referendis gratiis, quantum in nobis quidem positum, nunquam officii deesse. P. P. Dom. XXII. Trin. M D C C.

Typis CHRISTIANI KREUSIGII, Acad. Typogr.

WITTENBERG, Diss., 1700 (1)

ULB Halle

3

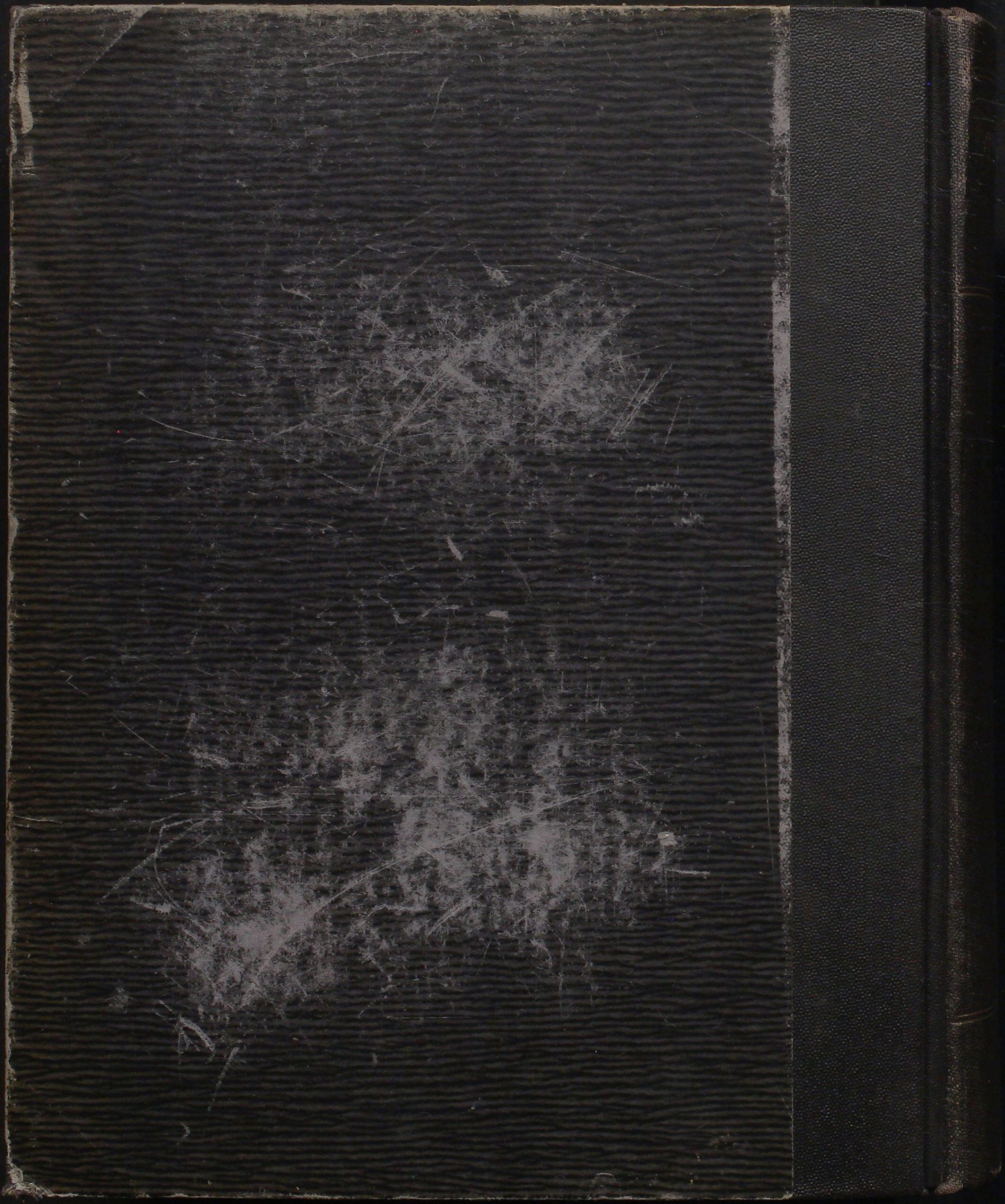
004 068 122

V077

Sb.

300 670.

Pr. 47. num. 15 ~~P. 47.~~

1700 10

12

042. B

ORDINIS JURIDICI
IN
ACADEMIA WITTEBERGENSI
h. t.

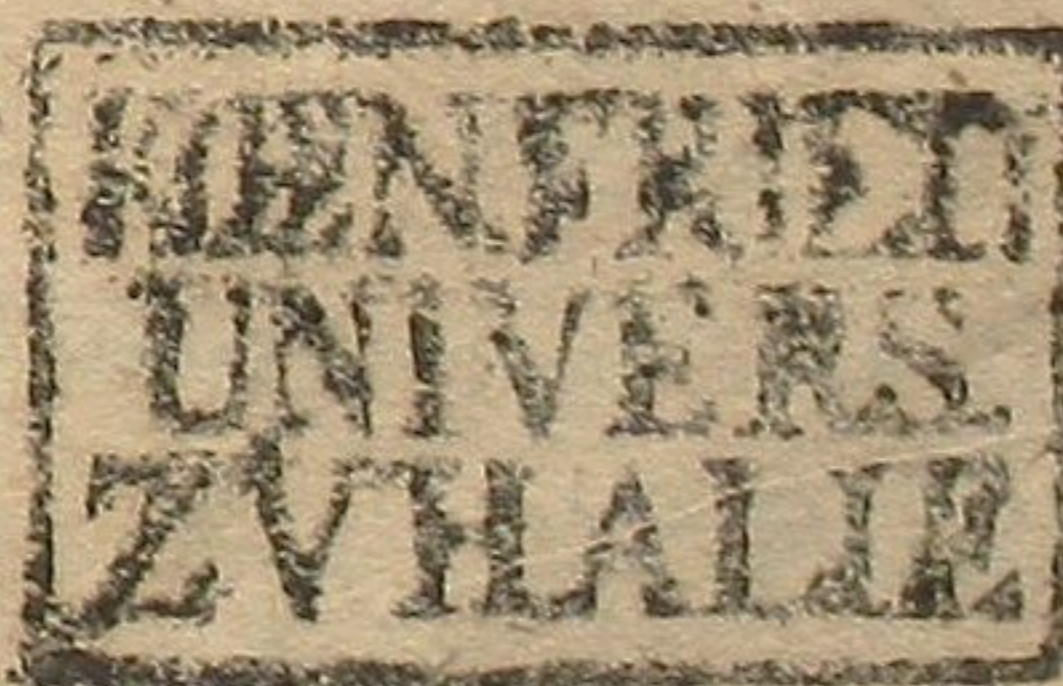
DECANUS,
CASP. HEINRICUS
HORN, J. U. D.

P. P. Elector. Cur. & Scabin. ac Judic.
Provinc. in Lusat. inferiore Assessor,

BENEVOLO LECTORI

S. P. D.

An legitima sit juris nat.

2

Inches
Centimetres
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 8

Blue
Cyan
Green
Yellow
Red
Magenta
White
3/Color
Black

Farbkarte #13

B.I.G.

